

man i forbindelse med en samkøring vil gå længere med hensyn til at registrere hinanden i vores samfund. Det er muligt, at det er nødvendigt, og det er også muligt, at der ikke er risiko for det. Det vil vi gerne vende tilbage til, efter at vi har afklaret det i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Når der f.eks. i lovforslaget står, at man, når man bliver bekendt med forhold, som gør det sandsynligt, at et medlem har givet a-kassen urigtige oplysninger, skal sætte en række sanktioner ind, må jeg igen spørge: Hvor sikker skal man i a-kasse-systemet være i forhold til medlemmet? Og i hvilket omfang er det medlemmet, der har bevisbyrden for at undgå noget sådant? Eller er det a-kassen, der i første omgang har retten på sin side?

Et andet spørgsmål, vi vil rejse i den forbindelse, drejer sig om det, der står i lovforslaget under nr. 7 og specielt i bemærkningerne, hvor der står, at man foretager præciseringen for at sikre, at der ikke kan gives anledning til tvivl. Betyder det, at ministeren mener, at der i dag foretages registersamkøringer, som er i strid med gældende lovgivning? Jeg vil godt have en kommentar fra ministeren om, i hvilket omfang det er tilfældet.

Det sidste, jeg vil bemærke i den forbindelse, er, at ligegyldigt om man udvider det mere eller mindre i forhold til det gældende – bare man gør noget – er det under alle omstændigheder vigtigt, at folk ved, hvad det er, der sker med hensyn til registrering, at man er klar over det rundt omkring, for det her er måske nok en lille ting, men i forhold til en række andre behov, som nogle ville sige at der er med hensyn til registrering og afgivelse af oplysninger m.v., er det vigtigt, at folk helt præcist ved, hvad det er, der kan samkøres, sådan at man fra samfundets side ikke kan komme med noget, som folk ikke på forhånd er opmærksomme på.

Men vi vil altså tage stilling ud fra de svar, vi efterfølgende vil få på vores spørgsmål. Vi vil ikke bruge tiden i Folketingssalen til at afdække det; det mener vi bedst kan klares under udvalgsarbejdet. Og man kan måske også sige, at en række af tingene, sådan som det bredt er formuleret her, er svære at svare på på nuværende tidspunkt, for hvad betyder de ting, der ligger i lovforslaget, i praksis? Vores stillingtagen afventer altså lovforslagets behandling i udvalget.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er tankevækkende, som tingene udvikler sig omkring registre og registersamkøringer. For 10 år siden havde det næppe været muligt at fremsætte et forslag som det, vi behandler her om samkøring af personoplysninger med det formål at afsløre snyd i forhold til de offentlige kasser. Men det er altså det, forslaget handler om, og det er det, man har aftalt i finanslovforhandlingerne.

Samtidig oprettes der en afdeling i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, som skal gøre en særlig indsats for at komme formodet snyderi til livs, og man kan håbe, at en sådan afdeling bliver så synlig, at den i sig selv får en præventiv virkning. Vi ved jo fra andre områder, at bare truslen om øget overvågning får antallet af visse typer af lovovertrædelser til at falde. Man kunne nævne, at antallet af spritbilister, der bliver opdaget i julefrokosttiden, er faldet markant. Bare tanken om politirazziaer og et mistet kørekort får folk til at tænke sig om og lade bilen stå, når de erkender, at risikoen for opdagelse er til stede, og sådan kan man jo også håbe at det går her.

Der er ingen fornuftig mening i, at et generøst dagpengesystem bliver misbrugt, sådan som man kan have på fornemmelsen at det somme tider bliver. Til gengæld er jeg enig med SF i, at man godt kan gøre sig nogle overvejelser om den retssikkerhed, der naturligvis skal lægges til grund, for at den enkelte ikke skal blive misbrugt af systemet.

Det Radikale Venstre kan støtte lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

En gang imellem bliver man som Fremskridtsmand stillet det ikke uvæsentlige spørgsmål: Hvad har Fremskridtspartiet ud af at sidde i Folketinget? Får I overhovedet nogen sine noget vedtaget derinde? Og i historisk tid – hvor hele vores virke jo er – er der mange gode eksempler på, at forslag, som Fremskridtspartiet har fremsat, efter kortere eller længere tid nyder fremme her i Folketinget. Nogle gange går der lang tid. Det gjorde der f.eks. med nedlæggelsen af Hovedstadsrådet; da gik der hele 10 år, inden det lykkedes at samle et flertal. Andre gange lykkes det på mirakuløs vis i løbet af et par måneder at gå fra, at Folketingets partier afviser vores forslag, og til, at en minister kommer med et tilsvarende forslag, som så bliver vedtaget.

Fremskridtspartiet fremsatte den 28. november 1995 beslutningsforslag nr. B 56. Det var et